

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Γιατί όμως και να μην πεθάνει;... Άφου της ήταν τόσο ευκόλο;... Θα γλύτωνε για πάντα, απ' τις ατέλειωτες αγωνίες της κι απ' την καυερή ντροπή της!... Θα δεχόταν σαν λυτρωτή τον θάνατο!

Σηκώθηκε. Τράθηξε προς το ποτάμι και στάθηκε στην καθρηρική του όχθη. Κύτταζε τις άσχημια απ' το φεγγάρι νερά. Ήσαν γαλήνια και πολύ θαθεία!

Ω, πόσο αγαπούσε τον Έδμο της! Μά ακριβώς έπειθι τον άγαπούσε, γι' αυτό έπρεπε και να πεθάνει!... Τόσο φριχτός έγκληματιες, ή δεν τους αγαπάει κανένας καθόλου και ζή ή τους λατρεύει και τότε πρέπει να πεθάνει!

Έκλεισε τα μάτια της ή Σουζέτ. Κι' έγειρε άπαλά, για να ριχτεί μέσα στο νερό...

Ξαφνικά, τυνάχτηκε έντρομη προς τα πίσω. Ένας μακρινός κρότος πυροβολισμού, πολλαπλασιασμένος απ' την ήχου και δυναμωμένος απ' τη γαλήνη της νύχτας, έφτασε στ' αυτιά της άπεισως, πένθιμος!

Γιατί να ταραχτεί όμως έτσι, ή Σουζέτ;... Γιατί αυτός ό πυροβολισμός να της φανή, τη στιγμή εκείνη, σαν χτύπημα θλιβερό τοσπιού που ανοίγει έναν τάφο;... Καθόλου δεν έπρεπε να ταραχτεί, ή Σουζέτ. Πολύ συχνά, κατά τη νύχτα και με το φεγγάρι, τριγύριζαν λαθροθήρα εκεί κοντά! Κι' άλλες φορές, ή υχτερινή οιογαλιά είχε ταραχτεί πάλι, από παρομοίους πυροβολισμούς μεμονωμένων λαθροθηρών! Κι' ό Σουζέν άκόμη, κι' αυτός της έξηγγεσε το έδος αυτό του κυνηγιού, κάποτε!

Μά όχι!... Αυτά δεν τάβαλε τώρα, το μυαλό της Σουζέτ, Κι' άν τά σκέφτηκε, δεν μπόρεσε να τα χωνέψει και να πείση καθήσυχαστικά τον έαυτό της.

Όχι, δεν πυροβόλησε κυνηγός!

Ό Έδμος της ήταν, που σκοτώθηκε!

Άλαφιασμένη, ξεφωνίζοντας σαν τρελή μέσα στην έρημιά, άφησε την όχθη του ποταμού και τράθηξε τρεχάτη προς το δρομο. Έπρεπε να γυρίσει το γρηγορότερο στο ξενοδοχείο της. Έκει, ό Έδμος, θρικτόταν άσφαλώς αίματόφορτος και ξεπλωμένος καταμασής στο πάταμα!

Ό Έδμος!... Μά γιατί σ' αυτόν άκριβώς, πήγε το μυαλό της;... Γιατί αυτή την άπαια λύσι σκέφτηκε άμέσως;... Τι είδους φριχτό προσιώμια, τι είδους πένθιμη τηλεπάθεια, της φανερώσε το τραγικό αυτό γεγονός;

Ω, Θεέ μου! Μά της φανόταν φυσική, θεαία, ή αυτοκτονία του. Τόν άφησε μονάγον πόν, άπελπιμισμένη. Κι' έκείνος άποφάσισε ν' αυτοκτονήσει και σκοτώθηκε, φυτεύοντας με το πιστόλι μία σφαίρα στον κεφάλι του.

Κι' έξακολουθούσε ή Σουζέτ να τρέχει στον σκοτισμένο δρόμο, σαν τρελή, και ξεφωνίζοντας. Ούτε τόπειες ένοιωσε μέσα της πεία, για το έγκλημα του σούκλυού της κι' ούτε καν το σκεπτόταν το έγκλημά του αυτό. Μονάχα μία τρομερή σκέφι κυριαρχούσε σ' όλόκληρη την ύπαρξή της τώρα, που την άνασάτωσε και την ξετρέλλαινε άπο πόνου: 'Η σκέφι ότι έκείνος ήσαν νεκρός... 'Η σκέφι ότι ό Έδμος, ό άγαπημένος, ό σούκλυος κι' έραστής της μαζί και φίλος της ήταν σκοτωμένος!...

Πλησιάζοντας προς το ξενοδοχείο, ένοιωσε διπλή την άνεκφραστή άγανάχη της. Μιά έλπίδα είχε γεννηθεί στην ψυχή της, έντωματάς: 'Ότι μπορούσε ό Έδμος να μην είχε ξεψυχήσει άμέσως, αλλά να ήταν άπλωός τραυματισμένος!

Όστόσο, άντις να την άνακουφίσει αυτή

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ή τρελή ή έλπίδα της—όπως άνακουφίζουν πάντα όλες ή έλπίδες—άντιθετα δυνάμωνε την άγωνα της: Θα γινόταν καλά;... Θα ήσαν έλαφρά τραυματισμένος ή θάραει;... Και θά ήσαν τουλάχιστον τραυματισμένος ή νεκρός κι' άψυχος;

Έδώ σταματούσε το μυαλό της.

—Θά τον θρώ νεκρό! μουρμούριζε.

Αυτή ή φράσι δεν την πουνούσε, γιατί έβγαине απ' τα χείλη της μηχανικά, ψιθυριστά, σαν να την τραύλιζε μία κούκλα ή έλατήριο.

Μά όταν σκεπτόταν την ουσία αυτής της φράσεώς της, μόλις φανταζόταν και τον Έδμο της ξεπλωμένον, θουβόν, αιματόφορον και με κλειωμένα τα γλυκά—άλλά και τρομερά, αλλά κι' άγαπημένα—μάτια του, τότε... τότε θραχνές κραυγές άναρθρες, θήριου πληγωμένου, ξεπηδοούσαν απ' το λαρύγγι της κι' ή ψυχή της φλογιζόταν...

Ξαφνικά, σκόνηαμε και στάθηκε. Είχε φτάσει, δίχως καθόλου να το καταλάβει, μπρος στο ξενοδοχείο της. Είθε στην έξώπορτα του κάτω, το άμάζι της ξεαδέλφης 'Ισαυρίνας.

Ήταν έρημο, έγκαταλειμμένο το άμάζι. "Όστε κ' ή 'Ισαυρίνα κι' ό άμαζήλατος ήσαν άπάνω στο σπίτι. Σήήφσε τα μάτια της στα παράθυρα. Τα είθε φωτισμένα, άλλα... άλλα κανένα δεν ήταν σκυμμένα προς τα έξω, για να φωνάξει, για να καλή τον κόσμο σ' εσθήθεια!

Μά τί συνέβαινε λοιπόν;... Έτσι άναρωτήθηκε άσπρασιαία, ή Σουζέτ. Μήπως είχαν ξεγελασθή τα προσιώμιατά της; Είθε στην πλανήθηκε ή ίδια;... Μήπως πραγματικά ό πυροβολισμός έκείνος προήλθε από τουφεκι κυνηγού;

Κάποιοι, θγαίνοντας όρημικά απ' το σπίτι, τη σκούνησε θίσια στο πέρασμά του. Ήταν ό άμαζήλατος. Ή Σουζέτ ναντζώθηκε με λαχτάρα απ' το σακκάκι του και τόν ίκέτευσε να της πει τί συμβαίνει.

Έκείνος έκανε μία θιαστική χειρονομία τρόμου και κάτι έρώνισε γερμανικά. Δεν κατάλαθε τίποτε ή Σουζέτ, άλλα ό τρόμος την ξεανάσισε και ρώτησε και πάλι. Ό άμαζήλατος σκαρφάλωσε στο άμάζι και της έδειξε την πόρτα σαν να της έλεγε:—Άνέβα άπάνω και μάθε!

Ή Σουζέτ έτρεξε και πήγε. Καθώς ανέβαινε τρεχάτη και λαχανιασμένη τα σκαλοπάτια, άκουγε από πάνω υπόκωφους ψιθύρους και θορύβους.

Αυτό της έσφιξε την καρδιά άπαισία. Δεν ήταν καλό σημάδι. Ένοιωσε στο ξεναμμένο πρόσωπό της, την παγερή πνοή του θανάτου. Ποιοί μιλούσαν τόσο χαμηλόφωνα και γιατί;

Ό διάδρομος άπάνω ήσαν έρημος, άλλα απ' τη μισόκλειστη πόρτα του μαγατιού της είθε μέσα τρομαγμένο πλήθος άνδρων και γυναικών...

Έμπηξε μία τρομερή κραυγή, ή φτωγή Σουζέτ, κι' ώρμησε μέσα στο δωμάτιο. Φρυγαμμένη, ξεαλλη, με άγριες σκουήτες, παραμείρισε όλους έκείνους τους ξένους—οί όποιοι στριμωχνόντουσαν γύρω απ' το κρεβάτι της—κι' έτρεξε προς τα κει...

Ω, ήταν άληθινό το φριχτό προσιώμια της!... Δεν γελάστηκε ή ψυχή της, απ' την πένθιμη τηλεπάθεια!

Είθε τον Έδμο της, τον άνδρα της, ξεπλωμένον στο κρεβάτι, με το πρόσωπό του θαμμένο απ' τη νεκρική γλωμάδα... Το μέτωπό του ήσαν ματωμένο κι' άπο μία τριπύσια στον κρόταφό του άργουκλουσαν άκόμη ή τελευταίες σταγόνες κόκκινου και ζεστό αίματος!...

Κίτρινη, ξεαλλη, άπλωσε τα χέρια της και τόν άγκάλιασε. Κούνησε το κεφάλι του, σαν νάθελε να πεισθή ότι ήσαν ζωντανός κι' ότι ίσως έθλεπε μπροστά της ένα κόκκινο, αιματόλουστο κι' έφιαλτικό άνειρο. Και το φώναζε με άπόγνωσι:

—Ω, Έδμο!... Μην πεθαίνεις, άγαπημένο μου!... Ζήσε!... Σ' άγαπά!

Πλάτι της και πιό πίσω, ό ξενοδόχος, οί ύπηρέτες, ή ξεαδέλφη της, την κυττούσαν έντρομοι για την ξεαφή της και μουρ-

μούριζαν λόγια συμπονετικά. Μιά γρηοδρα καμαριέρα έλεγε στην πλαιή της:

—Την καυμένη τή γυναικούλα!... 'Ο άντρας της είνε, ξέρεις. Είχαν μαλώσει, είχαν χωρίσει, αλλά αυτός τήν αγαπούσε και ξαναγύρισε... Δέν θά τήν θύρικε όμως εδώ, και ποίος ξέρει πώς τού φάνηκε τού δυστυχισμένου κι' αυτόκότνησι!

'Η εξαδέλφη 'Ισαυρίνα πάλι, διηγόταν τί είχε συμβή:

—Γύριζε απ' τού κακίνο... Ήταν αργά, και πολύ προχωρημένη ή νύχτα... 'Απ' τού άμάξι μου άκόμα, μου φάνηκε πώς άκουσα έναν πρεβολισμό, αλλά δέν έδωσα σημασία... 'Όταν φτάσαμε μπρος στό ξενοδόχειο, άκουσα ένα θογγήτο άπάνω στό δωμάτιο... Πήρα τόν άμαξηλάτη μου, ανεβήγαμε μαζί κ' είδα στό δωμάτιο τής Σουζέτ τόν κ. ντέ Νορθάο έπιλωμένον στό πάτωμα... Ήταν άναίσθητος, απ' τού κεφάλι του έτρεχε άμα κι' ένα πιστόλι θροισκάνο πλάι του... Τρόμασα, ξεφάνισα, αλλά ό άμαξηλάτης μωδώς άθάρσος... Μέ βοήθησε ύστερα, τόν σηκώσαμε και τόν έπιλώσαμε άπάνω στό κρεβάτι!... Τι δυστυχία!... Είνε άραγε νεκρός ή ζωντανός άκόμη;

Τή στιγμή αύτή, σάν ν' άπαντούσε ή Σουζέτ στην τελευταία άπορία τής 'Ισαυρίνας εφεβόνισε:

—Ζή!... Ζή!... 'Ω, μήν πεθαίνης, 'Εδμο!... Σ' αγαπώ!... Ζήσε γιά μένα, αγαπημένη μου!

Μα, καθώς ήταν γυρμένη άπάνω στό βουθό κι' αιματόλουστο εκείνο κορμί τού συζύγου της, ένοιωσε κοντά στην καρδιά της τήν καρδιά του να χτυπά!

Κι' αυτό τή γέμισε άπό άνέκφραστη άγαλλίασι. Χούφτωσε πρεφικά τού κίτρινο πρόσωπο τού συζύγου της, τού κτύπησε μέ λαχτάρα και λατρεία—γιά ά να ξεχωρίση άπάνω του τή ίχνη τής ζωής—και σκούθωσε κόλλησε τά χείλη της στό κλειστά του μάτια.

Τό θερμό αύτό φιλή, προκάλεσε ένα σκίρτημα στό άλύγιστο κορμί τού 'Εδμο. Τά μάτια του άνοιξαν άμέσως και κύτταξαν τό κενό σάν μέσα σ' έκτασι κι' εϋδαιμονία. Τό κεφάλι του έκανε ν' άνασηκωθεί απ' τού προσέφαλο, σάν νά τώσπρωχνε μία ένδόμυχη κι' έντονη προσπάθεια...

'Αλλά ξανάπεσε και πάλι στό προσέφαλο, ξανάκλεισαν και πάλι τά οράνοικτα γιά μία στιγμή μάτια του, αλλά... ζούσε όμως άκόμα!...

—'Επαμε πειά νά κλαίη ή Σουζέτ. 'Όλη ή ύπαρξή της είχε άφισιωθή στό νά κυττάξη μέ δίχα τον άναίσθητο αλλά ζωντανό νά άκόμη σύζυγο της. Δίχως νά στρέψη τού κεφάλι της, δίχως νά τρέψη ή φωνή της τώρα κι' έμψυχημένη άπό δλόδερμη έπίδα, φώναζε τούς άλλους:

—Γιατί κόψετε ετσι;... Γιατί δέν στείλατε άκόμη γιά νά τρέ;... Γιατί περνάτε τόση ώρα τώρα, δίχως νάρθη γιατρός;

'Ο ξενοδόχος θιάσθηκε ν' άποκριθή πύ πριν άπ' όλους:

—Κυρία μου, δέν ύπάρχει γιατρός εδώ στό μικρό μας μέρος. Πρέπει νά τόν φωνάξουμε άπ' τήν 'Αϊδελβέργη!

'Εξακολουθητικά ψύχραμη ή Σουζέτ, ξανάπε:

—Και μ' αύτό, τί;... 'Ας πάρη κάποιος ένα άμάκι κι' ές πού στην 'Αϊδελβέργη γρήγορα!

—Είνε νύχτα, κυρα μου... Κ' οι γιατροί άποφεύγουν εδώ νά έκκινούν νύχτα απ' τά σπίτια τους... Πέφτει άλλωστε και μακριά ή 'Αϊδελβέργη!

'Ο 'Εδμος στέναζε πονεμένα, εκείνη τή στιγμή. 'Ο στεναγμός του αύτός ζήτησε άπότμα τόν πόνο στην ψυχή της κι' ή Σουζέτ εναόκωψε στό πρόσωπο του καταφιλιώντας το.

—Σ' αγαπώ, 'Εδμο! μουρμούριζε, Σ' αγαπώ!

—Σ' εύχαριστώ! κατώρωςσε νά ψιθυρίση κι' αύτός, μέ άχνή, άνάλαφρη φωνή.

Δέν κουνούταν καθόλου όμως. Φαινόταν σάν άποκοιμισμένος ασθεία. Κι' έκείνο τού «εύχαριστώ» του, θάλεγεσ ότι τού ψιθύρισε σάν συνεχής άνέπνοου...

Αυτό τού ψιθύριμά του, ήταν σάν μία μαστιγώσι γιά τή Σουζέτ. 'Όλος ό πόνος της φουρτούνας άπότμα και τής έδωσε καινούριες δυνάμεις κι' έντονη δραστηριότητα. Μέ φωνή κυριαρχική, θίαπη, σχεδόν θυμημένο, πρόταξε:

—Γρήγορα, νά τόν μεταφέρουμε στην πόλι... Φωνάξτε έν' άμάκι!... 'Ελάτε... Βοηθήστε με νά τόν σηκώσουμε άπ' τού κρεβάτι!...

'Ο ξενοδόχος κι' ή υπέρμετρησ πλησίονα. Ήσαν όμως πύο παραγεμίοι αύτοί και πύο συγχυμένο. Ψύχραμη ή Σουζέτ, μέ τήν ψυχή της συγκεντρωμένη στό μάτια της, άρχισα νά τούς δίνει οδηγίες. Κ' ή φωνή της, ξερή, τραχεία, κυριαρχική, φαινόταν σάν νά μαστιγώνη.

—'Οχι έτσι!... 'Απ' εδώ έσεις!... Κι' έσεις πιάστε τά πόδια... Τόν σηκώσαν, έπίτελους. Τό κορμί του ήταν άκίνητο σάν πύμα, όχι όμως κι' άλύγιστο. Τά αίματα στό πρόσωπό του, είχαν πύξει κι' είχαν πάρει χρώμα σκούρο.

'Αλλά στό χείλη του πλαιόναν διαρκώς ένα χαμόγελο έπίμο, πομπιοιάζε μέ χαμόγελο ίγλυκού πόνου κι' εϋτυχισμένης άγωνίας...

Πέρασαν τού διάδρομο κι' άρχισαν νά τόν καταβάζουν άπ' τή σκάλα. 'Η Σουζέτ, κρατώντας του τού κεφάλι, έλεγε έπρεσασθή τώρα απ' τήν πένθημα αύτή σκηνή. 'Εθλεπε σάν κεφάλι νεκρού τού χλωμό κι' άδύναμα φωτισμένο άπ' τή λάμπρα, κεφάλι τού συζύγου της. Τής φάνηκε, πώς τόν πήγαυε γιά νά τόν ρίξη στόν τάφο, δίχως παπά και ψαλμωδίες.

Σέ μία στιγμή, τού κίτρινο φώς τής λάμπας—ό ξενοδόχος τήν κρατούσε και τούς έφεγγε—φώτισε πλάγνια τού κεφάλι τού 'Εδμο. Φάνηκε τότε, μικροδρα και μαυρειδερή, ή τρύπα τής σφάιρας στόν κρόταφο του. 'Ενας μικρός σωρός άπό μία άμαξη τήν έφραζε και στό άντίκρουμά της ή Σουζέτ έθγαλε μέ κραυγή πηλωμένου άγριμίου.

'Ανασηκώσε τότε λίγο τού κεφάλι τού 'Εδμο, έσκυψε κι' αύτή περισσότερο και τά χείλη της κόλλησαν μέ λαχτάρα στό πύο τού αίμα τής πληγής.

—Σουζέτ! μουρμούρισε τότε ό 'Εδμος και τού κορμί του σπάρραξε άνάλαφρα.

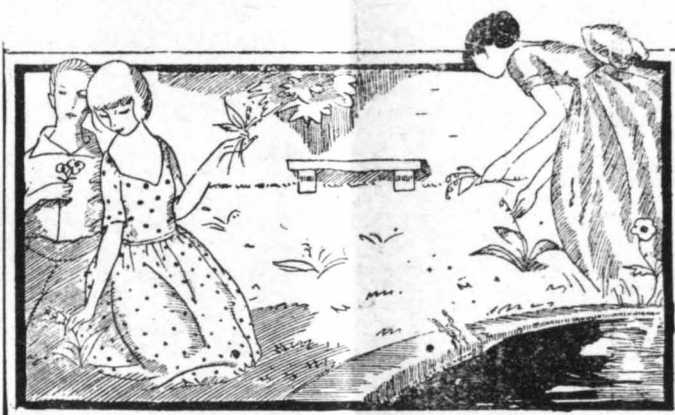
—Σ' άπα!... Σ' αγαπώ! τού άποκριθηκε θραγνά εκείνη. Και δέν σκούπισε καθόλου τά ροδισμένα άπ' τού αίμα του χείλη της...

Τόν έθβαλαν στό άμάκι και τόν εϋπλώσαν δυο πύο άναπαστικά μπουροσαν άπάνω στό μαξιλάρια, τά όποία ή 'Ισαυρίνα κουβαλούσε διαρκώς.

—Δώσε μου και νερό! φώναζε ή Σουζέτ. Δώσε μου και λίγες καθαρές πετσέτες!...

Τής τάδωσαν. Δέν τή ρωτούσαν τί τά ήθελε. 'Επρεπε ή ίθια νά είνε ή πύο ταραγμένη κι' όμως ήταν ή πύο κυριαρχική και ψύχραμη. 'Υπάκουσάν όλοι στις διαταγές της σάν πειθαρχικοί στρατιώτες γύρω άπό έπιθηλικόν βαθμοφόρο.

Ξεκίνησαν. Καθισμένη πλάι στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε στοργικά ακουπισμένο τού κεφάλι του άπάνω στό γόνάτι ης. Πότε-πότε, κι' έπειδή ό πηλωμένος στέναζε απ' ό δούνηρο τού έμμο τής κρύας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προήοση μέ θαυμαστή διάγνεια

κρίσως—νά τόν άνακουφίξη: 'Εθρεγε δηλαδή μία πετσέτα μέ τού δροσερό νερό τού μπουκαλιού κι' έπλενε άνάλαφρα τήν πληγή τού κρόταφο.

'Απαγόρευσε στό μάτια της νά δακρύζουν, γιάτί τού θούρκομά τους θά τά έμποδίζε νά θλέπουν καθαρά. 'Απαγόρευσε στην ψυχή της νά πονάη, γιάτί ό πόνος της κι' οι θρήνοι θά σύγχυζαν και θά τάραζαν τήν κρίση της και τού λογικό της.

Διώρθηκε τώρα τά μαλλιά τού 'Εδμο της, μουσκούντας τα μέ νερό, και έξεκολλώντας τα άπ' τού πηγμένο αίμα. 'Η εξαδέλφη 'Ισαυρίνα, άνεσασμένη πλάι στόν άμαξηλάτη, έσκυψε πότε-πότε κι' έθλεπε μέσα άπ' τού τζάμι. Δέν έθγαγε μιλία. Περιυριζόταν μονάχα νά θαυμάζη τή Σουζέτ και νά παίζη μέ τόν παπαγάλλο, τού όποιου τού κλουθί κρατούσε στερεά άνάμεσα στό γόνάτι της: Δέν είχε ξεχάσει τόν παπαγάλλο της ή άπεργραπή 'Ισαυρίνα, παρ' όλα τά τραγικά γεγονότα πού είχαν μεσολαθήσει!

—Λίγο γρηγορότερα νά πηγαίνουμε, σάς παρακαλώ, μόλις φτάσουμε σέ πύο μάλλον δρόμο!

'Ετσι φώναζε άραιά-άραιά ή Σουζέτ στόν άμαξηλάτη, σκούθοντας έξω άπ' τήν πορτίρα. Και θέβαια! 'Επρεπε νά προσφυλάξη τόν 'Εδμο της άπ' τούς κλονισμούς, αλλά κι' ή Ιατρική περιθάλψη ήταν έπίεγυωση και άμεσος. 'Ω, άν πέβαινε κατά τή μεταφορά του στην πόλι!...

'Εδιωχνε γρήγορα άπ' τού μυαλό της παρόμοιες σκέψεις ή Σουζέτ, γιάτί άσθανόταν λίγωμα και λιποθυμία. Και διώχνοντας τες, έσκυβε στό πρόσωπο τού 'Εδμο κι' άνέπνεη τήν άναπνοή του, γιά νά πεισθή ζού άκόμα.

Κάθε φορά πού τόν ένοιωσε θά σκιρτή, έσκυβε στό αυτί του κι' έλεγε χαμηλόφωνα:

—'Ηούασε!... Σ' αγαπώ!... Μήν πεθαίνης!... Μ' άκούς; 'Ε, μ' άκούς, άγαπημένη μου;

Κι' έκείνος τότε χαμογελούσε έλαφρά, άδιόρατα σχεδόν, ένδ

